

man derefter ikke får skilt nogle af dem ud. Alle er i forhandling, i det øjeblik forhandlingerne starter!

Man vil selvfølgelig kunne afslutte forhandlingerne og være klar til at blive medlemmer i forskelligt tempo, men det afgørende er, at man starter samtidig, og at der derefter ikke bliver taget beslutning om et udskillelsesløb, der betyder, at nogle af landene er sat af det tog, der hedder fuldt medlemskab; det er vi enige om.

Jeg er også enig med udenrigsministeren i den ambitiøse tidsmålsætning, og den er jo ambitiøs, fordi vi siger 1997. Men hvis vi nu sagde 1989, og det var vel egentlig det, vi burde sige, i hvert fald hvis vi kigger lidt tilbage, for Murens fald var jo sådan set en besked til os alle sammen om, hvad opgaven var, og det er altså denne opgave, og efter den målestok er det jo ikke en særlig ambitiøs målsætning eller et hurtigt tempo, EU har haft på: fra 1989 til år 2000!

Men for at man i den nuværende fase kan leve op til at få det realiseret senest år 2000-2001, er det oplagt, at det kræver fuld damp fremover. Og når Europa-Kommissionen i løbet af sommeren og efteråret offentliggør sine rapporter om de enkelte lande, er det vigtigt, at vi fortsætter kampen for, at alle skal stilles lige og ingen skilles ud.

Her vil jeg også sige, at jeg synes, det er helt utilfredsstillende, hvis snævre tyske interesser skal få lov til at bestemme, hvilke lande der skal arbejdes hurtigere med, og her er det nødvendigt at kæmpe hårdt for de baltiske lande. Og det skal være sagt fra starten som SF's melding til regeringen, at her har regeringen fuld støtte fra os til at bide sig fast i bordet i den proces.

Og jeg tror ikke, processen bliver let; jeg tror faktisk, den bliver vanskelig, og jeg tror heller ikke, vi skal bilde nogen ind, at den bliver let, men det er altså et af de steder, hvor det virkelig kræves, at man bliver siddende ved bordet så længe, at det er forstået fuldt ud alle steder, at det er et helt afgørende krav fra Danmark.

For jeg tror, at der i udenrigsministerens tale var en formulering i retning af, at man ikke bare kan bruge objektive kriterier for, hvilke lande der kan komme med, og det tror jeg heller ikke man kan, for der er jo politik i det her. Men hvis nogle lande i Centraleuropa vil putte politik i, hvilke lande de vil have med – og det ved vi at der er nogle, der vil – har vi faktisk god grund til også at bruge politiske argumenter. Og jeg forstår også, at temaet om at lægge vægt på en sammenkædning mellem Polen og de baltiske

lande og at få de andre lande til at forstå, at der er en sammenhæng i den region, er en del af en sådan strategi.

Den strukturerede dialog er jo et af de instrumenter, der findes i dag, som skal udbygges, for det er vel ikke forkert at sige, at der for øjeblikket hverken er struktur eller dialog, og det er jo en af de ting, som helt klart skal forbedres.

Og så kommer jeg til de punkter, hvor jeg er mere kritisk over for det, udenrigsministeren siger, for jeg mener, at det er oplagt, at opt-in-mulighederne både er noget, vi skal satse på, og en chance for Central- og Østeuropa. Og når jeg nu har nævnt alt det andet, som vi er enige om, forstår jeg ikke, at man er så nervøs for at afgive klarere meldinger om dette. Og jeg forstår heller ikke, at man er så nervøs for at afgive klarere meldinger om, at disse lande i den fase, hvor der altså ikke forhandles om et udskillelsesforløb, men om medlemskab, skal have mulighed for at få lov til at være med til ministerrådsmøder. Dér kunne jeg ønske, at vi i dag var kommet længere, end vi er kommet, men jeg anerkender, at vi er kommet et stykke vej, og det vil fremgå af den dagsorden, som jeg om lidt vil læse op.

Vi kender jo i dag opt-in-mulighederne på forskningsområdet, og derfor kan jeg ikke se, at der er nogen som helst grund til ikke at gå videre i den retning og sætte dem ind i den forståelsesramme, som jeg altså er enig med udenrigsministeren i ikke må misbruges, for så vil jeg mene, at de kan blive et vældigt godt redskab i en proces, hvor landene får mere og mere tæt tilknytning til EU. Og hvis vi sætter det ind i den forståelsesramme, kan jeg ikke se, at der er så meget at være bange for, som jeg synes det lød til på udenrigsministeren.

Og jeg vil rejse en enkelt sag, som der måske skal arbejdes videre med i Europaudvalget, og det er, om vi parlamentarikere måske skulle spille en rolle i det forløb, der nu bliver i forbindelse med åbningen over for Central- og Østeuropa. Det kunne f.eks. være, at vi i Folketinget skulle sende delegationer til de lande, som vi prioriterer højest – f.eks. 4, 5, 6-mands-delegationer til hvert af de baltiske lande – som løbende skulle følge hele forhandlingsforløbet, og det kunne være, at vi også skulle samarbejde med andre lande, f.eks. de nordiske EU-lande, om at oprette fælles parlamentarikergrupper, der kunne følge forhandlingsforløbet for at få indblik i det, men også for at være en sparringspartner for regeringen i forhandlingsforløbet. Det være